

Діло

виходить щоденно передполуднем

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Кonto почт. над. 143.322.
Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11—12 год. перепол.
Реклама не застается.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в криву 450 ал.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол. Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750
ал., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. ч.
Румунії 150 лей, Болгарії 750
ал. Австрії 750 ал. Зали-
шок 1 ал.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
—
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

1. Листопадовий Концерт в неділю 8.XI. 25.
745 в годині 12. в салі Народного Дому. 1-3

С. І. Т. І.

Ще одно скорочення, яке слід запам'ятати. Так називається "Міжнародний союз умовних працівників" (Confédération Internationale des travailleurs intellectuels), який пор-став у Парижі в почутті потреби солідарності між розсіяними, ти-сячними членами різних націй, що після останньої війни опинилися у незвичайно важкій становищі.

Війна одним махом перекреслила ту роль духової праці, яка існувала в мирних часах. Властивий між народами повалився. На першій план виступила боротьба за фізичні передумови існування. Не тільки засоби, але й розуміння для духових потреб починало затрачуватися. Це знехтування культурних вартостей народу, яке є одним з най-кращих висловів його розвитку, дало товчок умовним працівникам у різних країнах заснувати окремі товариства для охорони духової праці. І повставали організації за по-чином приватних одиниць, що в першу чергу мали на меті відмежу-ватися від політичного фанатизму урядів, які хотіли забити свою державу дошками перед сусідями, зв-ляючи тільки власні здобутки. Це були напартійні організації, що стояли понад ворожнечою політич-них партій і непорозуміннями бу-денщини.

Крім потреби вимінюватися духо-вими здобутками з інших наро-дами, такі організації мали ще свій на-пів професійний характер. Згада-ний "Міжнародний союз умовних працівників" у Парижі прийняв як принцип безоглядну рівність всіх членів. До цього союзу входить кожна держава через одну цен-тральну організацію, і тільки одну, яка має бути представником усіх груп духових працівників у лоні цієї держави. Осідком проводу є нині Париж, але рішення вже ра-ййше, що він буде змінитись і пе-реходити до столиць інших дер-жав. Провідним органом є рада — щорічна конференція делегатів. Два останні роки така конферен-ція збиралась у Парижі. В 1925 р. на Великдень делегати всіх держав зібрались у Відні. Імовірно, що Ні-меччина вперше вийде в ній у-часть. Її дотеперішнє вороже ста-новище до союзних держав не дозволяло їй вислати делегатів на такі конференції, тим більше, що лави у самій Німеччині не було одної організації, що об'єднува-ла би всіх умовних працівників.

Політичні причини, що спонука-

ли різні держави до суворих об-межень супроти своїх сусідів, від-билися найбільше на тих, які для своєї праці потребують фізичної та духової свободи. Пашпортів та поліційні труднощі не дають спро-можности представникам преси, письменникам та артистам, знайо-

матись з чужинним середовищем. Книжки та видання стають часто недоступними а огляду на митові закони та цензури, не кажучи вже про величезні різниці в курсі ва-люти. Це є тільки найзагальніші перепони, з якими мусить боротись кожний умовний працівник наліть великої нації. Ясно, що про таких парій між народами, як ми, яких оперезала цензура двох кордонів — краще й не згадувати. Не маємо контакту не то з Європою, але навіть з — Україною.

Дві кризи двох суперників.

Вічне "якби"... — Крайні засоби і партії у Франції. — Роль ні-мецьких націоналістів.

По пориві в Льокварно — виснажен-ня. Погодились на мент у закор-донній політиці, представники фран-цуського та німецького уряду за-стали дома загострені конфлікти політичних партій. Якби Бріан був не міністром закордонних справ, а геніальним фінансистом, Франція привтала би в ньому того малого Наполеона, якого тепер потребує. Він, Бріан, є єдиним міністром зі загальними симпатіями, але ніякий міністер закордонних справ не в си-лі подлатати внутрішню держав-ної кризи, що пливе з реальних від-носин. Якби Штрессман був мужем довіря націоналістів — то й він од-ним жестом запанував би над при-страстями партій, що протестує про-ти льокварнських договорів.

Новому кабінетові Пенлеве не ворожать довгого віку. Смигати для особи прем'єра — своїм боком, а фінансові та воєнні клопоти — своїм. Незвідомо, чи французькі ра-дикали та соціалісти зможуть їти разом, підтримуючи новий уряд. Ніяка партія не хоче піти проти на-строю своїх виборців, які гірш ог-ню лакаються мових податкових тягарів. Крім цього сенат голосу-ватиме проти проєктованого рази-кального податку від капіталу. Як-що розписали би нові вибори до парламенту, тоді крайні партії ви-йшли би з цих виборів перемож-ними. У хвилині державної скрути демагогічні гасла мають найбільше успіху. Крайні партії пригадали би війну в Африці та Азії, що обтя-жують державний бюджет; домага-лись би обмеження зброєнь, а мо-же й заперечення догів супроти Америки. Ажже дві третини дохо-дів Франції йде на сплату воєнних довгів.

Та яким робом навіть пацифі-стичний уряд Пенлеве може нахи-нути мир Абд-ель-Кримові, який не хоче вести переговори, або здуши-ти бунт у Сирії? Хіба зречтись од-ним махом усіх колоній і прого-

лосити повне банкрутство держав-ної каси.

Становище німецького уряду не легше. Надія, що би приєднати на-ціоналістів для льокварнського до-говору — розвіялась. Уряд буде приневолений шукати піддержки у середніх партій або у кабінеті т. зв. великої коаліції. Державний канцлер опреться імовірно на коа-ліції: народної партії, центр, бю-ларський нар. партії і демократів. Коли тільки льокварнський договір прийняв чларамент, він готов поза-тись до димісії. Та ця постанова відкидає небажану перспективу, що-тоді президент республіки Гін-денбург готов зголосити свою ди-місію. Уступлення націоналістів в уряд робить становище Гінденбур-га дуже невизначним.

Вся ця ситуація ускладнюється тим більше, що представники Фран-ції та Англії в Льокварно рахували з повною солідарністю Німеч-чини і в зв'язку з цим взяли на се-бе взаємні зобов'язання щодо Рейн-щини. Штрессман силкується пере-конати своїх земляків про необхід-ність виконати прийняті міжнарод-ні зобов'язання, в національній ін-тересі, і покинується на довірочні слова Чемберлена в Льокварно: "Вся англійська армія та флота стане в обороні Німеччини, коли Франція порушить ваші кордони".

По широкому світі.

Німецький кабінет імовірно пе-ретвориться. Прем'єром має бути д-р Маркс; мін. закр. справ Штрессман та д-р Лютер — мін. фінансів.

Папа прийняв у себе на авдієн-ції бувшого болгарського короля Фердинанда.

У Відні почався страйк 7.500 па-карських робітників; зачінено 607 крамниць. Нині має початись страйк державних урядовців та телефоні-стів. Якщо страйк пошириться — австрійський канцлер Рамек зголо-сить свою димісію.

Новий п'єсський шах Різа Ган називатиме себе королем Паглаві.

Громадські вибори в Англії дали покищо перевагу соціалістам; загальний підрахунок голосів ще невідомий.

Похорони Французького перемін-лись у державну маніфестацію; під-святковано їх на "Червоній Площі" в Москві біля мавзолею Леніна. Коли спускали мавзолею, в усіх

більших містах СРСР. були гарма-ти і гуляли фабричні санітки.

Парламентарі Абд-ель-Крима мали будинок у Фелі зголоситись у французького міністра Стега, в справі мирних переговорів. Зістуд з англійських джерел ще непере-вірено.

Грецького генерала Пластира-са, що був головним полководцем першої республіканської армії довго скривався, прогнала поліція з меж Греції. Йому видали звичай-ний пашпорт і всадили на воєнний корабель, що відвіз його до Італії.

Народний комисар здоров'я С. Р. С. Р. Семашко вибирається в тольмський подорож до західної Європи, щоб приглянутись медич-но-санітарним обставинам та заве-денням у різних країнах.

Радянська Україна.

Боротьба з беззаконними.

Харківські "Вісти" з 23 жовтня пишуть: Боротьба з безпритуль-ністю в м. Харкові відбувається за-довольняючо. Підбрано вже біля 500 безпритульних, з яких 140 ви-слано до села Відрадного, де ор-ганізовано дитячу колонію, 180 до села Пересічної і 120 до Курж-ської дитячої комуні. Щодня під-бирається (випалюється) на вули-цях Харкова 10—15 дітей.

Нові наукові інститути в Харкові

Згідно з постановою Укрголова-науки відкрито в Харкові два но-вих науково-дослідних інститути: біохімічний інститут, що повстає із катедри біохемії та анатомо-па-тологічного інституту. Ректором біо-хімічного інституту став проф. Па-ладін а анатомо-патологічного проф. Мельникова-Розведенко. Коім цього Головна наука передбачує ор-ганізацію окремої секції рентгеноло-гії при одній із катедр харківсько-го медичного інституту. Роботою тої секції будуть керувати профе-сори Шгерман і Паладін. ("Вісти").

Закордонна торгівля України в на-чальному році.

На засіданні колегії при урядово-важкому народнього комісаріат, закордонної торгівлі СРСР. на Україні (окремого комісаріату за-кордонної торгівлі Україна не має а с в Харкові тільки уповноваже-ний союзного комісаріату, що вхо-дить у склад уряду України на пра-вах комісара. — Прим. Ред.) вия-вилось з реферату Рафілова, що в минулому році вивіз з України внісся 65,100,000 карбованців а в привіз 78 і пів мільона карбован-ців. Таким чином загальний оборот зовнішнього торгу в 1924—25 році досягнув 143 і пів мільона карбо-ванців. Колиж взяти на увагу неза-рахований оборот, то він досягне на менше 150 мільонів карб. проти 110 мільонів у 1923—24 р. Голов-ними предметами експорту в Укра-їні були: хліб, ячмінь, пшениця і під-земні плоди, головним чином мар-ганцева руда. ("Вісти").

Пам'ятний Радян Школа — це на-родня фортеця, це великий захист у добі неволи.

Red. szan. „Dziło“ Pr. 795/25. W imieniu Rzeszypolskiej Polakiej! Sad okręgowy karowy jak Trybunał przysięgowej we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dziło“ Nr. 242 (10.632) z dnia 29. października 1925 r. w artykule pod tytułem: 1) „Systema prowokacji“ zawiera między innymi: a) użytek taki słowo, a: „zabawianka zaimki polityczne“, b) dalekych „prowokacji“ zaimki, a: do „wzajemnego, c) nie „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, d) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, e) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, f) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, g) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, h) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, i) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, j) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, k) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, l) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, m) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, n) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, o) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, p) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, q) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, r) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, s) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, t) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, u) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, v) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, w) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, x) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, y) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, z) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, aa) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ab) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ac) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ad) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ae) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, af) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ag) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ah) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ai) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, aj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ak) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, al) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, am) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, an) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ao) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ap) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, aq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ar) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, as) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, at) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, au) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, av) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, aw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ax) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ay) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, az) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ba) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, be) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bf) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bi) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bk) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bo) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, br) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bs) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bt) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, by) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, bz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ca) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ce) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cf) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ch) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ci) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ck) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, co) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cs) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ct) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, cz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, da) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, db) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, de) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, df) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, di) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dk) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, do) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ds) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dt) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, du) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, dz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ea) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, eb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ec) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ed) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ee) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ef) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, eg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, eh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ei) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ej) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ek) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, el) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, em) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, en) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, eo) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ep) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, eq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, er) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, es) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, et) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, eu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ev) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ew) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ex) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ey) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ez) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fa) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fe) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ff) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fi) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fk) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fo) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fs) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ft) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, fz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ga) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ge) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gf) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gi) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gk) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, go) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gs) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gt) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, gz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ha) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, he) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hf) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hi) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hk) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ho) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hs) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ht) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, hz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ia) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ib) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ic) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, id) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ie) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, if) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ig) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ih) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ii) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ij) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ik) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, il) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, im) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, in) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, io) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ip) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, iq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ir) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, is) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, it) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, iu) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, iv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, iw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ix) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, iy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, iz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ja) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, je) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jf) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jg) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ji) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jk) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jm) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jo) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, js) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jt) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ju) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jv) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jw) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jx) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jy) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, jz) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ka) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kb) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kc) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kd) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ke) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kf) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kh) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ki) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kj) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kl) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, km) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kn) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ko) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kp) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kq) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, kr) „zabawianka“, a: do „kolejki“ „zaimki“, ks) „zabawianka“, a: do „kolejki

**Ті народи мають свою будучність, які
дбають про свій економічний розвій.**
А чиж не творимо кращої будучності, коли кулуємо акції
Земельного Банку Гіпотечного,
П'яве, Підвалля 7.

Листи з Варшави.

(Від власного кореспондента.)

Два майдани.

Варшава, 3. листопада 1925.

Для літ Варшава з винятковою урочистістю обходила свято невідомого жовніра. Вулиці міста були заповнені товпами людності, польська столиця гуділа і ворухилась як — сполоханий вулик.

Ідея утворити в центрі країни монумент невідомого воїна, збудувати в столиці, так би мовити, на вічні часи пам'ятник самопожертви народу для добра вітчизни — це гарна і висока ідея, але між ідеєю та її переведенням у життя утворюється часами глибока прірва. Тому саме і сказав старий Данте, що некло вибруковане добрим наміром.

Вона вже припала нам, Українцям, і ви, Львовяне, відчули її найприкрийше, бо якраз з вашого фронту привезли сюди прах невідомого жовніра... Врешті я з певністю не знаю, як ви на це дивитеся, бо може бути і така позиція, з якої цілком природним і логічним уявляється утворення в центрі польської держави могили жовніра, що загинув у боротьбі з Українцями. На довгі літа утворюється тут проречистий символ міжнародних відносин і певних інтенцій, коли не польського народу, то по меншій мірі тих, хто аважав себе за його провідників. Для них патріотизм й імперіалізм не одне й те саме. Вони бачать лише сьогоднішній день і не передбачають сумних наслідків своєї сучасної акції...

Якщо ви бували у Варшаві й оглядали таке цікаве й кольоритне „Старе місто“, то напевно пережили не одну моторошну хвилину.

У „новітній школі“.

Промова Голови Українського Соймового Клубу посла Сергія Хруцького, виголошена на пленумі сойму дня 22. жовтня 1925. у загальній бюджетовій дебаті.

(Продовження.)

Коли в справі нападу на білоруських послів в Пружанах, тут в соймі, наглість внесення мотивував п. пос. Тарашкевич і між іншим на початку своєї промови ужив вислову: бандити, бандитський напад, то права сторона сойму страшенно обурилася і просто не давала змоги говорити пос. Тарашкевичеві. Правда, п. маршалок Гдик не відібрав йому голосу, однак тоді вже не промовляв п. Тарашкевич. І тут, в польській соймі, повторилося віче в Пружанах. З тих дав (з правих) послів кинулися до трибуни, кидаю різні ослики, обиди, а представник влади, не поліції, а влади, п. маршалок роз'яснював віче, перепрошував, не роз'яснював віче, а замкнув засідання. І сойм був прикладом для поліції і для осадників, як мають роз'яснювати справоздавчі віча. Тоді не розумів я, чому вислів: бандит — викликав таке обурення на правій стороні сойму. І аж недавно, кілька днів тому, я прозрів, мені відкрилися очі. Прочитаю панам цікавий документ:

„Polskie Towarzystwo Opieki nad Kresami. Oddział Włodawski. L. 107. Włodawa, 8.X. 1925 r. Poufne. Do Pana Męta Zaufania wsi takiej i takiej. Posel Makowa z powiśla na wieści w Horosycie, że 14. października (w Pochowie) będzie w Sosnowicy miał wieść. Dłuzszy czas posel Makowa pasczony doświadczeniem nie zwoływał wieści w powiecie, gdyż obawiał się, że nasza organizacja odbywaniu wieców przeszkodzi. Obecnie widać zagrożenie o istnieniu organizacji, więc trzeba mi o tem przypominieć. Zarząd przeło Pana uprasza o poinformowanie członków i zorganizowanie wyjazdu do Sosnowicy, celem nadobudzenia ko o odbycia wieści. (Głos: To e swoboda! — Інший голос: Що ж тут цікавого? Значайна партія боротба!). Rozządaniem byłoby nie zdradzanie się, iż członkowie należą do P. T. O. n. K. i tylko okrzykami przekrzykiwać w wygłaszaniu mowy posłów ukraińskich, którzy stale uprawiają politykę antypolską, aby dać złudzenie, że to właśnie wygłoscy przerywają mowę swych posłów. Sprawę niniejszą zechce tra-

Senex.

Після народної демонстрації.

Політична маніфестація зі святом невідомого жовніра, добутого з львівського побоевища, мала між іншим тенденцію скомпromітувати український епископат в очах широчих мас. З тією метою розтрубіла польська преса, немов то українські єпископи поклали свої підписи під відозвою комітету та зобов'язалися взяти участь в цій „народній“ демонстрації. Першу справу ми вже мали нагоду вяснити: що дотопкається другою, то — як виявилось — українське духовенство не брало участі в цій маніфестації, і після того львівська польська преса утихнула. За те краківська „жовта“ преса („Ягуст. Курер подзєчний“) далі сіє негідні видумки. Вони твердять, що українські єпископи з митр. Шептицьким наїшлися на відозві на основі даної ними згоди на те, та що українське духовенство брало участь в поході й відправило пахажиду. Значимо, що о. митр. Шептицького від довшого часу нема в козаю, отже фізично неможливо йому було взагалі поставитися до цієї демонстрації.

вервові офіцери, які не мають нічого спільного з земельною реформою, можуть займатися справами земельної реформи, а я не можу українському населенню говорити про земельну реформу? Віче позігнано, ми виїшли. Я заявив: В той спосіб ви вводите анархію, що ви робите? Я а того зрозумію ужиток. — Прощу дуже! — Як то може бути? Чи ви знаєте про те, що послі можуть відбувати віча навіть не в закритих льокалах, але під голим небом? Хочете, то я уладжу віче під відкритим небом. Навіть приновлююсь до вашого рішення, не буду говорити про земельну реформу, але в справах освітніх, чи якихнебудь інших. Тоді командант поліції заявив, що староста видав розпорядок, що сьогодні не може відбутися ніяке віче в ніякій справі (пос. Шмігель; Видно, що те віче грозило небезпечною. — Гамір на лінії). Так отже справоздавчі віча є тепер неможливі для українських послів.

Другою признакою виняткового положення на наших землях є

доразові суди.

Доразовий суд у нас є звичайним явищем, український народ не знає інших судів. А карою і то звичайною карою, яку приновлюють ті доразові суди і яка вже, пане міністре, не робить вражіння, є

нара смерти.

Про ту кару смерті вже говорилось з цієї трибуни, однак я дозволю собі зробити дві уваги на цю тему. Один з об'єктивних обсерваторів життя в Польщі, емігрант, визначний правник п. Р. в „Архіві російської революції“ описує, як стрінув в Рівні свого приятеля, бувшого адвоката Поляка з Києва, пішов з ним до суду, бо той Поляк тепер сповнював функції прокуратора. Була дрібна справа, суджено якогось селянина за крадіж, чи щось в тому роді. Садя була пуста. І ось п. прокуратор зажадав для того селянина кару смерті. П. Р. був здивований, що б. адвокат, ліберал, так спокійно домагався за якусь дурницю кару смерті. Я теж обсервував, теж маю знайомства серед інтелігентних Поляків, і ось зі своїх обсервацій і виніс вражіння, що інтелігентний Поляк з повним спокоєм говорить про приновлення кару смерті, навіть уважає кару смерті за дуже пожаданий засіб відділювати на громадянство. Тим різниться інтелігентний Поляк від російського інтелігента.

Тут мушу сказати ще про один випадок. Був вечір, я сидів в клубі (соймовім — Ред.), одержав депешу від сенатора, адвоката Карпинського, просить мене негайно інтервеніювати у міністра справедливості, щоби стримати виконання вироку смерті на чотирьох засуджених. Пише, що *заїшла стара на помилка*, що завтра в 8-мій годині рано сам буде з документами у міністра справедливості. Я звернувся телеграфічно до п. міністра, до його приватного помешкання — і що ж почув я? П. міністер відповілає, що розглядав вже ту справу і не може згодитися на моє прохання. Запитав я його тоді, чи йому так *спішиться з виконанням вироку смерті*, чи інтерес держави вимагає негайного виконання того вироку? З великим трудом намовив я п. міністра, щоби виїхав до завтра. Другого дня приїжджав об'єднанець сен. Карпинський, був у міністра і *життя 4-ох людей було врятоване*. Той випадок суб'єктивний внутрішньо переконав мене, що в Польщі спокійно, без великого загання *приновлюється кару смерті*.

Тепер справа в'язниць і арештів. Не буду говорити про приновлювання превенційного арешту до зв'язі невинних людей, які опісля у 80 прц. є звільнені від всякої вини. Не буду говорити про те.

Та пень краплиною справа не обмежилася. Перед самим місцем, призначеним для пам'ятника жовнірові, стоїть, як відомо, православний собор, який почали розбирати кілька місяців тому. Залишити на день урочистості руїни церкви у тім жахливій вигляді, який вони мали, було визнано незручним. І без того чужоземці нераз зі здивуванням запитували, з якої причини руйнують новий величавий храм. Алеж як вийти з положення?...

Коли в „Українській Трибуні“, що видавався в Варшаві в 1921 і 1922 рр., було вміщено допис з Холма про те, що місцева влада напередодні Великодня висадила динамітом у повітря православну церкву, то редактора було притягнуто до сулової відповідальності, бо варшавська прокуратура не хотіла вірити, що в християнській державі у 20-му віці влада може динамітом руйнувати християнські храми. Але на слідстві безсумнівність факту було цілковито доведено, і справу довелось припинити.

Те, що вважалося неймовірним у 1922 році, визнано цілком нормальним в 1925-ому. Ви напевно самі читали у варшавських газетах цими днями заспокоюючі повідомлення, «вернені до Варшави, що не треба, мовляв, лякатися вибухів, які лунають у місті, бо то динамітом валить православний собор, щоб прискорити руйнацію та до чистоти невідомого жовніра очистити Саський майдан.

Не вважаючи на всі зусилля, не пощастило таки закінчити цю справу до 2-го листопада, і тепер руїни монументального собору мають ще більш жахливий вигляд, ніж тяжче тому... І мимохіть зверталися до них вчора очі присутніх...

Ото вам друга ложка дьогтю. Є в цій справі ще й третя, але

дів арештованим по кількох місяцях, як не роках, допущається акт обвинувачення та, що з метою одержати акт обвинувачення арештовані мусять як звичайний засіб використовувати голодівку. Скажу кілька слів про

Останній випавок у Львові.

про який довгий час не можна було писати в українській пресі, не можна було порушити тієї справи в шовениках, які не можна було внести в тієї справи інтерпелляції в сенаті. Дня 16. вересня ц. р. в часі переводження політичних в'язнів, а саме Андрія Мельника, Євгена Зиблікевича, К. Зеленого й інших в в'язниці при вул. Баторія до карного заведення „Бригідки“ пом. вул. Казимирівський у Львові, згалгич в бутальний спосіб побито і тяжко ушкоджено на тілі особами тюремного нагляду, згл. державної поліції, що в допущення в'язничних властей виконували переповнення.

Цей факт стався в будинку арешту при вул. Баторія, так що поміщені там в'язні чули крик *каго-то* в *нелюдський спосіб*, а деякі в'язні були навіть свідками події.

Коли про те насильство довідалася обороні тих арештованих і домагалися побачення з ними, то їх старання не дали наслідків, і лише один адвокат д-р Федак по *кількох днях* зумів здобути дозвіл на відвідини інж. Андрія Мельника, якого застав в тюремному шпиталі карного заведення „Бригідки“. При тій нагоді інж. Мельник заявив слабким голосом: „Вачите, пане мешенасе, як мене в звірський спосіб побито й амааскровано; мене так сильно покопано в обличчя й бік, що правдоподібно маю ушкоджені легені і з того приводу плюю кровю. Не лише мене бито, але тягнуто мене за ноги через пліч коридор і скопи та копано. Лежачий поруч на ліжку теж хорий з приводу побиття, Євген Зиблікевич підтвердив те, висяючи, що після побиття й переведення їх до карного заведення „Бригідки“ ніхто ними не займався, а навпаки вкинуло їх до льоху і з того приводу вони розпочали голодівку, бажаючи змусити управу тюрем, щоб ними заопікувалися. На дальші вивази Мельника й Зиблікевича не дозволив присутній при розмові слідчий суддя.

(Продовження буде.)

Сільська школа на Рад. Україні.

З дискусії на сесії ВУЦВК-у.

На другій сесії Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету Рад виголосив великий реферат про переведення загального навчання на Україні заступник Наркома Освіти Ряпо. По його рефераті виявлялася обширна дискусія, в якій забирали слово члени ВУЦВК-у, малюючи положення шкіл на місцях. Селянин Одинець сказав про шкільництво на селі більш менш таке: тов. Ряпо сказав, що ми повинні бути культурними й здоровими. Дійсно, для цього ми й робили революцію, й ми в це вірили. Легко виголосити реферат і навести цифри, але важко переводити це в життя, бо шкіл мало, а більшість дітей босих та роздигнутих і їх так не поженеш за 2—3 версти до школи. Школи не ремонтуються десятиок років. Треба будувати нові, а значить потрібні величезні кошти. Є небезпека і того, чи вистарчить учителів, бо вони в дуже скрутних умовах, хоч т. Ряпо і запевняв, що школи дадуть нових учителів. У цифрах він каже, що а сотні вчителів у місті 10, а на селі 5, а це вже не відповідає співвідношенню міста і села. В місті вчаться не тільки пролетарські діти, але й міщанські та спекулянтські, що ставляться до нас ворожо. Далі Одинець знімається на невідомому поділї

Власними силами!

Підписка акцій Земельного Банку Гіпотечного передплатниками, читачами й прихильниками „Діла“.

Остання акція — 25 зол. коштує заготовлені й скеровані напередність — 1 зол. разом 26 зол. — Підписку поймає Адміністрація „Діла“. Львів, Ринок 10. П. пош. — Поштові відати або першу рату поймає за послідовно Адміністрація „Діла“, дальші рати не підписані у нас акції слід впачувати в Земельний Банк Гіпотечний, Львів Підвалі 7.

В зв'язку з оголошеною підпискою акцій Земельного Банку деякі несорівні, а що найменше легковисні поде розсказують нашімжно-поділішні безпідставні погłosки. Ті погłosки йдуть в двох напрямках: одні торкаються погляду на теперішній стан банку, другі фантазії що-до його будучини.

Текор перших вилуток йде в тому напрямку, що — мовляв — банк „банкрутує“, „є хорий“ і треба його ратувати від „банкрутства“ чи „недуги“. Напомята ліній фантазії шото його уфундування простягається так далеко, що ніби то всі покляли до підписки акцій робиться тільки про людське око, бо банк має вже під тим оглядом заповнені доповнення акційного капіталу від Жидів, чи Німців, чи Американців, чи взагалі позаніональних чинників. Тому найкраще відкинути всяку жувбу і громадянські обов'язки і жалти на благодати від Жидів, Німців й Американців.

І одні і другі погłosки є звичайними легкодушними вигадками, які минаються з дійсністю. Видумки про „банкрутство“ і „недугу“ Зем. Банку повстали на загальному підкладі сповзаних і загально поширених банкрутства польських фінансово-спекулятивних установ. Якож ті банкрутські настрої, які сколихують населенням польської держави у зв'язку з немічним станом польського державного скарбу і його фінансовою політикою, перенесено й на наш банк. Мало того, що такі погłosки й вигадки, позбавлені критичизму й легкодушні розскази серед малокритичного загалу, що не визнається в питанні банковості, — є невірні, але є і дуже шкідливі.

Земельний Банк Гіпот. якож може бути гордий тим, що повів банкрутства, яка усунує з лиця фінансового світа одну польську інституцію за другою, не торкнулася й не могла торкнутися нашого банку. Земельний Банк Гіпот. має тільки недостаточний, девальюваний зменшений капітал, як арештою всі, навіть найкраще поставлені, аналогічні установи і мусять — згідно з новим польським банковим законом — його доповнити до висоти одного мільона золотих під загрозою втрати концесії, себ-то ліквідації, нашої установи як емісійно-девізового банку. Колиб Зем. Банк не виповнив вимог закону, то втрапив би емісійно й девізове право, але остав би як кредитова інститу-

ція. Та тоді вже Зем. Банк, навіть під тою самою назвою, не був би нічим банком, він втрапив би атибути і привілеї банку, тільки був би звичайною кредитовою інституцією, як інші наші кредитові товариства. Вся вага лежить, у тому, щоб власне вдержати дійсний банковий характер Зем. Банку, себ-то зберегти емісійно й девізове право. І тому невідкладною потребою і національним обов'язком є доповнити акційний капітал банку.

Сполізнити на те, що замість нас Німці, Жиди, чи Американці доповнять акційний капітал, є настільки національного характеру. Виходить, що Жиди, Німці й Американці, чи хто там инчий тільки про те й думають, як би нам зробити давунок і — розуміється — помешність. Такі вигадки теж спираються на законічному психологічному гувіті безпідставної чужосторонньої помічі. Як давнійше під політичним оглядом рахували ми на чужі сили, так тепер те саме починає повторюватися в економічній ділянці. Не виключене, що Жиди чи хто там инчий доповнить акційний капітал, але тоді це був би їх банк, а не наш (чужинці малиб майже 4 акційного капіталу, а ми менше однієї 1/4). І тому не снувати нам фантастичні думи про чужосторонню поміч, але власними силами й фінансувати наш єдиний Банк для наших власних потреб.

Підписка акцій.

В Адміністрації „Діла“ підписали акції Земельного Банку Гіпотечного:

11. Рад. Михайло Матяш у Львові — 4 акції; кінце: д-р Володимир Лисого, адвокат в Тернополі (на доповідь кількості), д-р Ізана Ногалявського, адвокат в Коломиї, о. Миколай Баранецького, пароха у Волі Явдовій, пошта: Добричани (на доповідь кількості) і ред. Льва Лемкого у Львові;

12. Інж. Роман Семичин у Львові — 4 акції; кінце: інж. Василь Рижського, інж. Альбіна Батішського й д-ра Володимир Гомеєвич у Львові та інж. Дмитра Філаретича в Закарпатті;

13. о. Денис Телішук в Потолі і Рогатині — 1 акція; кінце: с. шамб. Стефан Голубинський у Веніславській (на 10 акцій), о. Теодор Кудика, пароха в Рогатині (на 5 акцій) і о. Петра Сивка в Жучині (на 5 акцій);

14. Польфі Буняк, д-р-друкарні „Діла“ — 4 акції; кінце: п. Осипа Гузаво, п. Августа Криштиневича і п. Степана Янішевського, друкарів у Львові;

15. Максиміліан Ялик, урядник банку у Львові — 1 акція;

16. Теодор Красницька, адвокат по подат. контролю у Львові — 1 акція;

17. Леонард Дзедзіньський, будівельник у Львові — 1 акція; кінце: Льва й Емілью Кшижаневичів та Йосифа й Ольгу Дзедзіньських в Лежайську.

За рідну землю.

Довірочна нарада в Києві.

Київ, 28. жовтня 1925.

28. жовтня відбулася у нас за ініціативою адвоката д-ра П. Рондзяка довірочна нарада в земельній справі. Ухвалено резолюції, одностайні з резолюціями з ін. Рішенняю сесійки на 11. листопада прилодне ліце.

Довірочна нарада в Бучачі.

Бучач, 26. жовтня 1925.

Дня 25. жовтня відбулася в Бучачі довірочна нарада в справі соймового проекту земельної реформи в Польщі. В нараді взяли участь представники просвіти та економічних організацій зі судового бучацького повіту, головною представником громад: Бучач, Нігирівка, Трибухівці, Цітова, Поміри, Заліщики, Трубівка, Перемісте, Сороча, Жилимар, Руконич, Заремичі — в числі 80 осіб. Справа законного проекту зем. реформи реферувалася згідно положення українського сенату від 14. жовтня 1925 року до сесії, його боротьба за північну землю, представила наперед польської земельної політики і казала на шляхи і засоби оборони землі, зокрема німав присутні до основних Комітетів Оборони Землі та вчинили протести проти соймового законопроекту. Після реферату виступили дискусія, в якій забората горос селене, бутько жалючий мислель в справі північній землі, які повинні поспішити по селам, бутько відкрасуючи вату емісії та обфінансованості. Ухвалено резолюції настільки: до Ради Міністрів, Парлам. Репрезентатив і П. К. УНДО. Села відкидають протести.

Віче в Старім Самборі.

Старий Самбір 28. жовтня 1925.

Дня 27. жовтня відбулося в Ст. Самборі віче в земельній справі. Віче відкрито о. декан А. Веліпик, Предсідником був п. І. Дідух, секретаром п. І. Пукач. Реферат в справі земельної реформи казав адв. І. Микитя. Реферат викликав велике зацікавлення селенства сирово зем. реформи. Ухвалені резолюції казали до Ради Мін., Парл. Репрезентатив та П. К. УНДО. Віче відбулося у великій залі „Проксима“.

НОВИНКИ.

— Зо ст. доповідні. Польська урядова комісія, що має досліджувати зміни в доштах утримання, писала комунікат, з яким стверджує, що ціни в жовтні у порівнянні з вереснем зросли на 243 проц. Добре є, що істакі така економічно-астрономічна обсерваторія, що прикладається жалючий ціл; та ще краще було б, якби була інша, що аляла би ними керувати.

— Мешканцям Львова: дивіться міський тозміва подсе до відома, що не забороно замість бука на трамвай будувати поміний шифр. Ніхто, хто має писемність користуватися шифром засобом комунікації, не забороно, що ош нові (але призначається тільки до дезорієнтації пасажирів, які до цього часу могли легше запам'ятати собі напрямки руху по двох бусах: „ЛД“ або „УЛ“). Тепер „ЛД“ матиме ч. 1; „КД“ ч. 2, „ЛН“ ч. 3; „УЛ“ ч. 4; „ЖД“ (голосний двохлітній Габрєльська) ч. 5; ч. 6, 7, 8, 9, 11 ліпняється без зміни в волі з ч. 10 бутько ліпняється істакити між Замостинською ринком і Гетьманською залізницями, влізати каже: Замостинською, Солянською та Штанталською. Зміна бука на цифри переводяться поставлені.

— Гарний прокуратор. Прокуратор Окружного Суду у Варшаві, Гурчак, арештовано за розрату 30,000 зол. скаржених у суду й акції як депозити та казів. За ці гроші згаданий добродій німак широке життя, що всі казали його багатий і ніхто не підозрівав у крадіжці.

— Міністри минах держав. Дал його словенські міністри пославались. Міністр шляхів Радоміжнік поспішав відкрити безплатні білети урядовим міністерствам дошляти наперед і міністрам Суверені. На це міністр пошт перервав усі телефонні лінії на залізницях, так, що всі залізничні статті привозили були користуватися телеграфом. Забаво в державі!

— Уельс і мінель уельський. Відомий англійський письменник Г. Г. Уельс, автор славного „Невидимого чоловіка“, казав новий роман на тему окультизму. С істакію передньої людини, яка раз безучастно у спонтаністичному сенсі, відкриває в собі покликання сплати людяності і пересвідіти, що зі ікрой павчє крок до короля „Саргона. Книга має величезний успіх, але критика є недоволена якітатками в ній на особу письменника англійського престоло „князя уельського“, якого Уельс казав не любить. Головий герой повісті Альберт Едвард Пресей підписується тощо так само як англійський „принц“. Уельс похвалив не відмова на докор критики, яка добуває в книжці подекди сатири на нещасного англійського о казав.

коштів по всьому Союзу, та нарікає на це явище. Значаче, що по школах замало підручників а Державне Видавництво видає за мало українських книжок, а до того закуповує російські книжки в Москві не зважаючи на те, що само їх видає. В той час, як у Російській Федеративній Республіці тамашній Держвидав не видає ніяких українських книжок, хоч там є дуже багато українського населення, то здавалося би, що повинні їх купувати на Україні, але все одно не купує. Чи це правильно? Братерський Союз повинен так розвиватися, щоб всі національності були відповідно забезпечені, та щоб їм не було кривди.

У тій же дискусії селянка Гладка сказала таке: В нас шкільна сітка за мала і діти замість вчитися бігають по вулицях. Крім цього яка те наука, коли один вчитель, що на цього припадає більше 100 учнів, розривається на три амини. До тогож є балачки, що в першу чер-

гу потрібно вчити дітей неможливим, а решта дітей хай лишається поза школою. Нам здається, що коли всі діти вчитимуться разом, то буде краще. Шкож до української мови, то поруч з всіми розмовами про українізацію в дійсності дуже важко відшукати українську книжку. Тут справа стоїть так, що коли почали вчити українською мовою, то слід і продовжувати.

Друга жінка Баранова сказала: Ми кричимо про ліквідацію неписьменності дорослих, а щож буде з тих дітей, що нині не вчаться? У віці 13—14 літ їм прийдесть хіба йти до лісню. Марко Луцкевич звернув особливу увагу на освіту в прикордонних околицях. Він же докладно обговорив польську шкільну політику на „кресак“ і польські утравізаційні заходи. Він домагався, щоб сесія доручила урядові вжити заходів перед польськими урядом у Варшаві в справі дотримання 7. статті Рижського трактату. („Вісти“.)

Давничої Спідки Діло[№] Львів. Ринок ч. 10.